

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Helge. Et Digt (Danske Klassikere)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 171.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288495088/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

8. Helge i driftens vold

Som sagt griber Tangkjær ikke direkte ind i handlingen i *Yrsa*. Det gør derimod en anden skæbneagt, Freja, der forbindrer Yrsa i at dræbe sig selv. Det gør hun selvfølgelig først og fremmest for overhovedet at sikre en fortsættelse, det barn Yrsa er svanger med er jo Rolf. Men i *Helges* indre logik griber Freja ind for at understrege at Yrsa er underlagt en anden skæbneagt end hendes far. Når det så understreges så kraftigt at Freja er kærlighedsgadinde, så peger det på at det er Helges skæbneagt Tangkjær også, hun er bare gudinde for en helt anden slags kærlighed.

Inspirationen til hendes skikkelse kommer fra det sted i sagaen hvor der dukker en selverkvindes op for at blive mor til Skulde og så forsvinde igen. At binde hende så tæt ind i historien at hun bliver dens ene hovedskikkelse, og at gøre hende til havfrue, det er imidlertid Oehlenschlägers egen idé. Med hende skaber han et overvældende driftssymbol og muligheden for en gennemgående driftssymbolik, idet han knytter hende til det destruktive hav og gør det til Helges element – mens Ægir, guden for det fredelige og frugtbare hav, er knyttet til Hroar.

Tangkjær er med i digtet fra første færd. I den strofe i »Frøde paa Vifils Ø« som skildrer hans sejlads til øen står der:

Dankonning gaaer fra Leirelund,
Han seiler ud en Morgenstund
Fra Issefiordens Kyster.
Havfruen svømmer ved hans Skib,
Med sine hvide Bryster.

Umiddelbart virker denne havfrue nærmest som et tilfældigt ornament, men det er hun ikke. Hun er knyttet til drabsmanden Frøde, hun følger ham på den morderiske færd – og hun viser sin fagerhed.

Den har hun med sig da hun viser sig i sin fulde skikkelse, men nu viser digteren også hvad den er forbundet med. Da Frøde omkommer i flammerne i det tårn som er både hans og hendes, og